

nister, hvis Pensionsret, hvad enten der her er Tale om egen Pension eller Enkepension, har sin Hjemmel i Stillinger, der helt og fuldt har beskæftiget vedkommende, faar et noget højere Tillæg end oprindelig foreslaaet. Den forøgede Udgift, som Ændringsforslaget om Pensionernes Forhøjelse vil medføre for 1918, vil antagelig blive ca. 650 000 Kr., og det andet Ændringsforslag, Forslaget om Pensionsforhøjelsen for 1919, vil medføre noget mere, 1 à 1½ Mill. Kr., saa at det samlede Beløb vil ligge omkring 2 Mill. Kr. — Tallene i øvrigt givne med alt muligt Forbehold.

Et andet Punkt, hvortil der er stillet Ændringsforslag, angaar de Tjenestemænd, der faar Kosten som en Del af deres Løn. Disse har hidtil ikke faaet noget Dyrtidstillæg, skønt de, hver Gang vi har haft et Dyrtidstillæg for til Behandling her i Tinget, har været hos os med et Andragende om at komme i Betragtning. Vi har nemlig set saaledes paa det, at naar de faar Kosten af Staten, har Staten derved taget hele den Dyrtidsbyrde, som fulgte af Levnedsmidlernes Fordyrelse, og det har jo ikke været Hensigten med disse Dyrtidstillægslove, at Staten skulde tage hele Dyrtidsbyrden fra Tjenestemændene, men det har været Meningen, at Tjenestemændene selv skulde bære en Del deraf. Derfor har vi hidtil ikke fundet, at Dyrtiden var af anden Beskaffenhed, end at naar Staten leverede Kosten til Tjenestemændene, kunde det forsvares, at de selv maatte tage den Del af Dyrtidsbyrden, som faldt paa andre Livsfornødenheder. Nu mener vi imidlertid, at Dyrtiden er blevet saa trykkende, at vi maa gaa til at bevilge et mindre Beløb til Tjenestemænd, som er ansatte ved Rigshospitalet, ved Statens Sindssygeanstalter, ved Straffeanstalterne, og dermed ligestillede. Ikke des mindre opretholder vi Lovforslagets § 14 med en nødvendig Tilføjelse, thi der kan være Tale om Tjenestemænd f. Eks. ved Søværnet, som modtager fuld Forplejning fra Staten, men som ikke bør komme ind under denne ændrede Bestemmelse om Dyrtidstillæg til Folk, der faar Kosten fra Staten.

Jeg vil dernæst gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til de Ændringsforslag, der er stillede vedrørende Folkeskolens Lærere. For det første foreslaas det, at de saakaldte faste Vikarer, d. v. s. saadanne Vikarer, som er antagne af selve Skolemyndighederne, altsaa ikke saadanne Vikarer, som er antagne af andre, f. Eks. fast ansatte Lærere ved Skolerne, skal

komme ind under Dyrtidstillægsloven og have det samme Dyrtidstillæg som andre Lærere og Statstjenestemænd i det hele taget.

Et andet Spørgsmaal vedrørende Kommuneskolens Lærere angaar Beregningen af Løntillæget i de Kommuner, hvor en Forhøjelse af Lærernes Vederlag har fundet Sted paa kommunalt Initiativ. Denne Sag har vakt en Del Uro i Lærerkredse, og Udvalget har været Genstand for en lang Række Henvendelser, dels fra Kommunalbestyrelsesmedlemmer og dels fra Lærere, som har været bange for, at det Løntillæg, de havde regnet med, skulde blive nedsat ved Bestemmelsen om, at det paa Grund af Dyrtiden af Kommunerne bevilgede Dyrtidstillæg skulde fradrages i det Løntillæg, som Staten i Henhold til denne Lov vil yde. Forholdet er jo det, at Vilkaarene er noget forskellige i de forskellige Kommuner. Enkelte Steder har Kommunalbestyrelserne under Dyrtiden givet en Lønforhøjelse, som er gaaet ind paa Skoleplanen og er blevet opfattet som en Forhøjelse af Grundlønnen. Andre Steder har Kommunerne givet et Tillæg, som har faaet en midlertidig Karakter eller er blevet opfattet som et personligt Tillæg eller ligefrem benævnt Dyrtidstillæg, atter andre Steder har Kommunalbestyrelserne intet foretaget sig, men overladt det til Staten at bevilge det Dyrtidstillæg, som skulde til. Lærerne i disse tre forskellige Slags Kommuner vilde efter det oprindelige Forslag blive stillet paa forskellig Maade. Derfor foreslaar vi, at man alle Steder lægger de i Lærerlønningssloven af 27. Maj 1908 hjemlede Lønsatser til Grund og beregner Løntillæget herefter. Det skaber den nødvendige Ensartethed.

Maa jeg her gøre opmærksom paa, at en Gruppe af Lærere, som staar i Folkeskolen, men som paa Grund af deres Undervisnings særlige Art har faaet kommunalt Tillæg, nemlig Lærerne ved de kommunale fuldstændige, højere Almenskoler, har henvendt sig til Udvalget og til den højtærede Minister og anmodet om, at der maatte blive foretaget en Ændring af det her stillede Ændringsforslag, saaledes at de kunde faa deres Løntillæg beregnet af den Lønforhøjelse, som Kommunerne har givet dem af Hensyn til, at de driver Gymnasiundervisning ved disse Skoler. Udvalget har drøftet dette Spørgsmaal og har fundet det rimeligt at imødekomme denne Henstilling, og den højtærede Minister har ogsaa billiget, at en saadan Ændring fremkommer. Jeg vil derfor tillade